

LUNA PĂDURII

Pădurile reprezintă o mare bogătie naturală a țării noastre. Din îndepărtatul Maramureș și minunatele obține și până la muntii Dobrogei ori Clisura Cazanelor, acolo unde Dunărea întreprinde lantul Carpaților, se întinde o imensă „cunună” — de peste șase milioane două sute de mii hectare — tesută din brazi și fagi, din stejar și molidi, din plopi tremurători și sălci pietoase, din sute de alte specii de arbori: pălurea „mină” celei mai răspândite (geografic) industrii din țară — a mobiliei și a cherestelei, a hirtiei și a instrumentelor muzicale; cel mai întins santier din țară — și-au deschis în anul nostru. Pentru că pădurii, aceste mari valori economice a țării, poporul — urmind indicațiile prețioase ale partidului — îi acordă o griță deosebită, manifestă preocupare permanentă pentru a-i spori producția, pentru a-i da lemnului întrebuințări cât mai chibzuite.

Primăvara — îndeosebi în luna mai — cînd se sparg mugurii celor mai multe dintre speciile de arbori — zumbetul fierăstrăielor și al topoarelor e completat în pădure de larva celor veniți aici să realizeze alte munci — al căror efect e de perspectivă: să împădurească, să efectueze decalajări, curățiri, rărituri, tăieri de îngrijire, lucrări de substituiri a arborilor slab dezvoltat și decați; să aplice o seamă de măsuri „cuștive” tocmai pentru a se asigura, în viitor, creșterea productivității pădurilor. Evident, în fruntea acestei acțiuni se află oamenii pădurilor — forestierii. Alături de ei lucrează însă, în timpul lor liber, zeci de mii de tineri de la orașe și sate. Mobilizați de organizațiile U.T.C., stimulați de propriile sentimente, tinerii au decretat luna mai „Luna pădurii”, cînd aproape întreaga lor muncă voluntar-patriotică aici o depun, la împăduriri și reimpăduriri, la amenajări de drumuri și poteci turistice, la executarea altor lucrări de mare interes.

Care sînt principalele obiective ce trebuie realizate în domeniul silviculturii cu scopul de a asigura, în perspectivă, creșterea productivității pădurilor? În ce s-au materializat, pînă acum, acțiunile întreprinse în cadrul „Lunii pădurii”, în ce măsură organizațiile U.T.C., tineretul în general — și-au subordonat munca realizării obiectivelor stabilite de partid în domeniul silviculturii?

Pentru a afla răspuns la aceste întrebări, redacția a organizat recent o anchetă.

Ing. GH. FECIORU

(Continuare în pag. a V-a)

ANCHETA NOASTRĂ

SUMAR IN PAG. 4 SATIRĂ ȘI UMOR

CITIȚI ÎN PAG. 2

O INVITAȚIE DUPĂ MIEZUL NOPTII

Roman foileton de HARALAMB ZINCĂ

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIII, SERIA II, NR. 5599

6 PAGINI - 25 BANI

DUMINICĂ 21 MAI 1967

Ilie Marin, unul dintre cei mai pricepuți sudori, „omul lucrărilor de șoc” cum i se spune, de la Șantierul Naval din Galați

INSTALAȚIE MODERNĂ

La Uzinele „Steagul Roșu” s-a dat în exploatare o instalație modernă, proiectată în țară, pentru vopsirea și deșeurilor de vopsea și deșeurilor de vopsea. Un sistem automat de ventilație elimină gazele toxice și vapori de vopsea, contribuind în felul acesta la asigurarea unor condiții bune de lucru. Cu ajutorul instalației, manopera de vopsire a unui agregat mare s-a redus de la 19 minute la numai 1 minut, iar timpul de uscare de la 24 de ore, la 20 de minute. (Agerpres)

Inscripția de PRIMĂVARĂ

PRIMĂVARĂ

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINERETE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

SÎNTEȚI UN OM

modest?

de Dorel Dorian

Ezitări, defineri, aparențe și epitogul unei anchete sondaj

În urmă cu câteva săptămîni, pe cînd invitația noastră la autocunoaștere nu devenise încă ceea ce este — o invitație, și mai spera să devină o veritabilă anchetă-sondaj, ne-am lovit de o ciudată și foarte amuzantă coincidență: de îndată ce întrebările noastre ajungeau să vizeze mai mult sau mai puțin direct modestia, răspunsurile deveneau dintr-o dată orgolioși și chiar supărător de afirmative. „Da, sint modest”, (circa 60 la sută) sau, „sint foarte modest” (restul de 40...). Pe scurt, nici un modest-nicăieri, nici prin accident, nici prin bunăvoință... Absolut toți — modesti! Pînă și cei mai inveterați orgolioși... Convingiți pînă la unu că, în ceea ce-

priveste, n-au păcătuit niciodată prin lipsă de modestie. „Da, alții, e drept... alții nu sint îndeajuns de modesti...” Schimbînd însă direcția sondajului și întrebîndu-i cu venenită delicatete ce înțeleg (sau subînțeleg) printr-un comportament și o manifestare modestă, am avut surpriza că mulți dintre cei întrebați (era să spunem: prea mulți) vîd în modestie o haină pe care e recomandat să-o porți în societate, pe stradă și în viață... Și asta pentru că ar fi jignitor față de ceilalți să te arăți la adevărată valoare. („Ai provoca și învidii... — răspuns textual! — Nu, cel mai bine e să fii totuși modest... Te costă înfînit mai puțin”). Evident, am înțeles și opinii de cu totul alt ordin, după care „a fi modest înseamnă a avea despre sine o părere judicioasă, realistă, supusă controlului verificării obiective a faptelor, singurele în stare să-ți acrediteze valoarea reală...” Dar și aici

am avut surpriza că o bună parte din cei care teoretic ar fi părut „imbatabili” erau foarte departe, în viață, de a avea curajul unei manifestări nedismulate într-o „modestie exagerată” (poate cea mai penibilă îngimfăre) ori într-un „orgoliu fără limite” (un orgoliu hrînit adesea și el de nesfîrșite complexe de inferioritate). Cei în cauză erau departe, însă, de ideea recunoașterii deschise a unor „semenea manifestări” contrazicînd frumusețea lor declarativă anterioară; subiectivismul unor aprecieri prea grabite, pe de altă parte, ar fi fost și el păgubitor... De aici, de altfel, și ideea de a renunța la modalitatea unei anchete-sondaj în favoarea unei invitații la autocunoaștere, în numele și cu argumentele unor eroi care... Dar să nu anticipăm!

(Continuare în pag. a III-a)

COMUNICAT

cu privire la vizita în Republica Socialistă România a ministrului afacerilor externe al Republicii Turcia, Ihsan Sabri Caglayanğil

La invitația guvernului Republicii Socialiste România, ministrul afacerilor externe al Republicii Turcia, Ihsan Sabri Caglayanğil, a făcut o vizită oficială în România, între 17 și 20 mai 1967. În timpul vizitei în Republica Socialistă România, ministrul afacerilor externe al Republicii Turcia a fost primit de secretarul general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, Nicolae Ceaușescu, și de președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer. Ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste România, Corneliu Mănescu, și ministrul afacerilor externe al Republicii Turcia, Ihsan Sabri Caglayanğil, au avut convorbiri privind dezvoltarea relațiilor bilaterale și au procedat la un schimb de vederi asupra principalelor probleme internaționale actuale. La convorbiri au participat din partea română: Vasile Sandu, adjunct al ministrului afacerilor externe, Ion Drînceanu, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Socialiste România în Republica Turcia, și Ion Mielcioiu, director adjunct în M.A.E.; din partea turcă: Kamuran Gurun, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Turcia în Republica Socialistă România, Rifat Ayanlar, prim adjunct al secretarului general al M.A.E., Tevfik Saracoğlu, director general al Departamentului Relațiilor Economice din M.A.E. și Turgut Ilkan, director general al Departamentului de Est din M.A.E. Convorbirile s-au desfășurat într-un spirit de cordialitate și înțelegere reciprocă. Delegația turcă a exprimat mulțumirile sale pentru caldă ospitalitate de care s-a bucurat din partea guvernului și poporului român. Cei doi miniștri au constatat cu satisfacție că relațiile româno-turce se dezvoltă favorabil într-o atmosferă de bună vecinătate, pe baza principiilor suveranității și

(Continuare în pag. a V-a)

PĂMÎNT DE FLORI

Al. Andrișoiu

Cu grîile zilelor și veghea nopților, împrejmuit de hirtii și solidar cu rîmbele, aproape uitasem că sîntem în plină lună mai și că tropicul primăverii ne trece prin inimă. Dar într-o bună dimineață strada mea a răsunat de reclama unui neguțitor ambulant care, de pe capra căruței, promitea entuziasmat: — Pămînt de flori! Pămînt de flori! De sus de la geam, vedeam în căruța modestă cerosomiul gras și lucios, gata pregătit pentru fecundarea semințelor. Frumoașă mară pămîntul de flori! Marfă de lux, metaforică! Noțiunea de pămînt la care, către bătrînețe ne cutremurăm, prinde acum o jocală semnificație primăveratică și ne strîmbe, în luna lui Florar, imaginea aromatică a Florărilor și laia de țigănei care întind spre tine buchetul ca pe-un edict. (Continuare în pag. a V-a)

ETERNA „VIOLA TRICOLOR”

La marea sărbătoare de ficcare zi a multilor, impetuoasă ca primăvara însăși, participă și florile. Născute din lumină și din dragostea noastră pentru frumos, petalele lor ne sugîră dimineața și — fără să cugețăm anume asupra acestei împrejurări diurne — un strop din bucuria care ne înarpează sufletul se datorează gingășiei lor. Fără ele, anotimpul renașterii vegetale ne-ar părea monoton în orgia de verde și nu s-ar deosebi prea mult de suveranitatea alb-negru a peisajului de iarnă. Fără ele edilii ar demisiona. Semnatarul acestor rînduri nu e arhitect peisagist dar este necesară, oare, o asemenea calificare pentru ca omul de pe stradă să înțeleagă ce e efect tonic, reconfortant au, în austeritatea cenușie a betonului și asfaltului, petele de culoare? Există undeva în București, un serviciu numit al spațiilor. (Continuare în pag. a V-a)

ION MARINA

(Continuare în pag. a V-a)

„SCUTIT PENTRU ACTIVITATE LA CATEDRĂ”

După absolvirea Facultății de chimie din București, Viorica Mindroiu a fost repartizată la școala generală din Valea Arborei, raionul Lehliu, Ionescu-Bujor Miron, absolvent al Facultății de matematică - mecanică, a fost numit profesor la școala generală din Oinacu, raionul Giurgiu... Timp de cinci ani, pe băncile facultății, cei doi tineri — sub îndrumarea unor prestigioși oameni de știință, folosind bibliotecile, laboratoare înzestrate cu aparatură modernă — au avut posibilitatea să dobîndească o înaltă competență în specialitate. Prin repartizarea comisiei guvernamentale, societatea le-a prețuit să-și achite o datorie socială, plecînd acolo unde au fost repartizați pentru a transmite mai departe, celor care vin în urma lor, mesajul științei de carte. Așadar, li s-a atribuit o mare răspundere. Cum au înțeles s-o îndeplinească?... În biroul tovarășului Viorel Cristea, șeful serviciului personal al Institutului geografic, stăm de vorbă cu Viorica Mindroiu. Ne spune: — Am absolvit facultatea cu media 8,16. Ceea ce înseamnă că am fost o studentă conștiincioasă, că în anii studenției am făcut eforturi să dobîndesc o înaltă pregătire. NU ERA PĂCĂT — după ce am lucrat în facultate cu cele mai moderne aparate, înțîcind să le minuiască — să rămîn la Valea Arborei și să predau noțiuni elementare de chimie? Cu asemenea gânduri, profesora Viorica Mindroiu s-a prezentat, în toamna anului trecut, la Ministerul Învățămîntului. A afirmat cu tărie că media obținută și că dreptul la un post „mai bun” (pe care și l-a găsit singură). A depus o cerere — indicînd postul solicitat: laboratorul de cercetări spectrografice și roentgenografice din cadrul Institutului geologic. A urmat o lună de emoții, de suspine, de lacrimi. Apoi, o zi mare: Ministerul Învățămîntului a anulat repartizarea guvernamentală și a emis Dispoziția de repartizare nr. 88.900 din 30 octombrie 1966. Stăm de vorbă cu Ionescu-Bujor Miron. Aflăm că: — Media pe care am obținut-o (8,87 — n.r.) îmi dădea dreptul la o muncă interesantă. Nu puteam fi de acord cu punctul de vedere al comisiei guvernamentale — care m-a repartizat la Oinacu, în raionul Giurgiu. Știam că numeroase ministere caută matematicieni. Am solicitat un post la Institutul de studii și proiectări energetice, din cadrul Ministerului Energiei Electrice. Și Ionescu-Bujor Miron a găsit înțelegere. Din nou a fost a-

(Continuare în pag. a V-a)

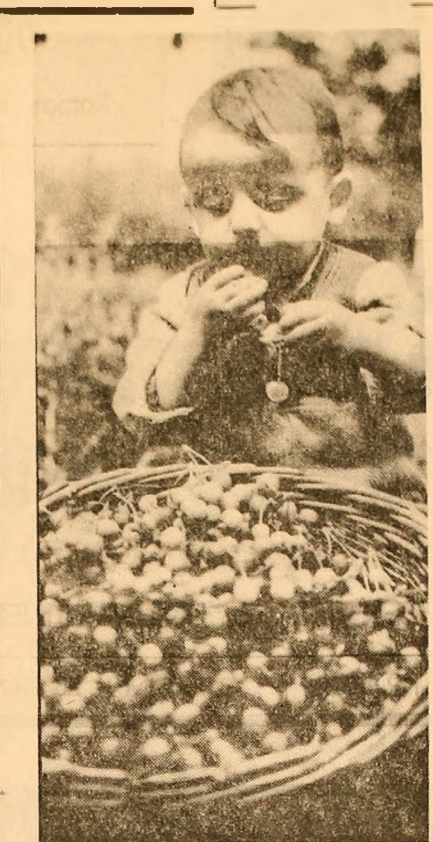

Baza de cercetări științifice din Timișoara a Academiei Republicii Socialiste România. În laboratorul de mașini hidraulice, unde se studiază imbușcarea funcționării mașinilor hidraulice prin îndalburarea fenomenelor de cavitație.

CREATORI DE ARTĂ POPULARĂ

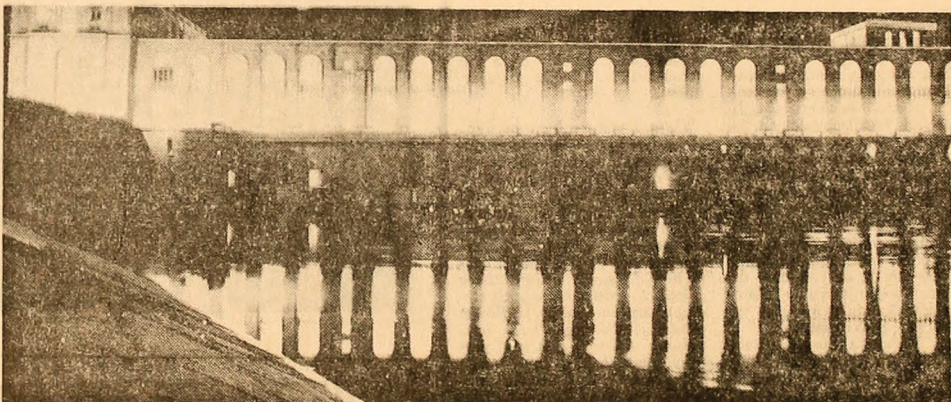
Toată lumea alege. Nu mai e gust...

Descoperiri arheologice

CLUJ (de la corespondența noastră). Recent, cu prilejul unor lucrări executate în apropierea localității Bătrâna, a fost scoasă la iveală o parte din Cetura zidului de plată a Clujului medieval.

În același loc arheologii clujeni au descoperit și urme din epoca romană a orașului, a cărei centură de zid se află în apropierea celei medievale. O porțiune de 25-30 m a zidului feudal va fi pusă în valoare muzeistică.

Hydrocentrala V. I. Lenin-Bicaz (vedere nocturnă)

CARNET DE LUCRU

Am avut cu Ilie Constantin o convorbire neașteptată de dezordonată. Spun „neașteptată” pentru că versuile sale sugerează mai degrabă disciplina, ordinea, și te-ai aștepta ca poetul să fie astfel și în discutarea fiecărui zi. Mi-ar fi greu acum să mă opresc la o singură temă pe care să structurez această reproducere, ce se dovedește fidelă a convorbirii noastre, pentru că farmecul acestei dialog imi pare că era dat tocmai de firul său sinuos. Cum este necesar să dam o colană de rezistență transcrierii acestei convorbiri, numesc aici câteva teme asupra cărora ne-am oprit mai mult: inspirația, exigența, cultura și informația.

— Mai întâi despre exigență... — În orice autor există doi oameni diferiți care discută asurzitor între ei: creatorul și editorul instinctiv. Creatorul intră asupra manuscrisului, ghehoșt în masa de lucru, editorul tropic nerăbdător, în piciorare și tot înfingându-l în mână să apuce manuscrisul și să-l publice. Depinde care din cei doi e mai viguros. Editorul instinctiv cunoste o multime de timpuri sulfetești ca să-l ademenescă pe creator. Situația cea mai gravă se petrece când creatorul este infirmit pentru că atunci editorul e în stare să te dea la o parte din fața hirtiei, să scrie el, cu mina lui grăbită, să dicteze, eventual, drept în paginile tipărite.

— Dumneavoastră, tovarășe Ilie Constantin, cum vă împacăți cu editorul... „instinctiv”? — Nu prea grozav. Deși relativ rar, el trece peste restricțiile pe care i le-am impus. Ideal ar fi ca editorul instinctiv să nici nu existe!

— Și atunci? — Îmi place scriitorii care au fost tipăriți de către prietenii exasperați, aproape cu forță. Un asemenea caz se cunoaște și în proza ultimilor ani, la noi. Un excelent narator, profesor de limbi clasice, pare a nu avea în el un editor-instinctiv, de aceea prietenii săi (unii dintre ei critici literari de mare finețe și discernământ) sînt obligați să-i „subtilizeze” manuscrise și să le publice, atunci cînd reușesc să-i adormă vigilența. Nu dau numele acestui prozator pentru a nu-l determina să-și sporească și mai tare paza textelor. Prietenii săi îl vor recunoaște...

— Dar cititorii? — Cititorii sînt, ca de obicei, favorizati ei au înainte eternitatea lecturii... Vă place arheologia?

— Da... probabil, nu m-am gândit. Dar de ce? Nu văd legătura. — Poeții ar trebui să nu uite de viitoarea arheologie a manuscriselor... Pentru mine descoperirea unui text înfingându-l în mână, de pildă, echivalează cu o campanie arheologică rugășină în urma căreia se descoperă vatra unei străvechi așezări. Vă spun un om care nu are așezare înfingându-l în mână, de pildă, echivalează cu o campanie arheologică rugășină în urma căreia se descoperă vatra unei străvechi așezări. Vă spun un om care nu are așezare înfingându-l în mână, de pildă, echivalează cu o campanie arheologică rugășină în urma căreia se descoperă vatra unei străvechi așezări.

— În orice autor există doi oameni diferiți care discută asurzitor între ei: creatorul și editorul instinctiv. Creatorul intră asupra manuscrisului, ghehoșt în masa de lucru, editorul tropic nerăbdător, în piciorare și tot înfingându-l în mână să apuce manuscrisul și să-l publice. Depinde care din cei doi e mai viguros. Editorul instinctiv cunoste o multime de timpuri sulfetești ca să-l ademenescă pe creator. Situația cea mai gravă se petrece când creatorul este infirmit pentru că atunci editorul e în stare să te dea la o parte din fața hirtiei, să scrie el, cu mina lui grăbită, să dicteze, eventual, drept în paginile tipărite.

— Dumneavoastră, tovarășe Ilie Constantin, cum vă împacăți cu editorul... „instinctiv”? — Nu prea grozav. Deși relativ rar, el trece peste restricțiile pe care i le-am impus. Ideal ar fi ca editorul instinctiv să nici nu existe!

— Și atunci? — Îmi place scriitorii care au fost tipăriți de către prietenii exasperați, aproape cu forță. Un asemenea caz se cunoaște și în proza ultimilor ani, la noi. Un excelent narator, profesor de limbi clasice, pare a nu avea în el un editor-instinctiv, de aceea prietenii săi (unii dintre ei critici literari de mare finețe și discernământ) sînt obligați să-i „subtilizeze” manuscrise și să le publice, atunci cînd reușesc să-i adormă vigilența. Nu dau numele acestui prozator pentru a nu-l determina să-și sporească și mai tare paza textelor. Prietenii săi îl vor recunoaște...

— Dar cititorii? — Cititorii sînt, ca de obicei, favorizati ei au înainte eternitatea lecturii... Vă place arheologia?

— Da... probabil, nu m-am gândit. Dar de ce? Nu văd legătura. — Poeții ar trebui să nu uite de viitoarea arheologie a manuscriselor... Pentru mine descoperirea unui text înfingându-l în mână, de pildă, echivalează cu o campanie arheologică rugășină în urma căreia se descoperă vatra unei străvechi așezări. Vă spun un om care nu are așezare înfingându-l în mână, de pildă, echivalează cu o campanie arheologică rugășină în urma căreia se descoperă vatra unei străvechi așezări.

— În orice autor există doi oameni diferiți care discută asurzitor între ei: creatorul și editorul instinctiv. Creatorul intră asupra manuscrisului, ghehoșt în masa de lucru, editorul tropic nerăbdător, în piciorare și tot înfingându-l în mână să apuce manuscrisul și să-l publice. Depinde care din cei doi e mai viguros. Editorul instinctiv cunoste o multime de timpuri sulfetești ca să-l ademenescă pe creator. Situația cea mai gravă se petrece când creatorul este infirmit pentru că atunci editorul e în stare să te dea la o parte din fața hirtiei, să scrie el, cu mina lui grăbită, să dicteze, eventual, drept în paginile tipărite.

— Dumneavoastră, tovarășe Ilie Constantin, cum vă împacăți cu editorul... „instinctiv”? — Nu prea grozav. Deși relativ rar, el trece peste restricțiile pe care i le-am impus. Ideal ar fi ca editorul instinctiv să nici nu existe!

— Și atunci? — Îmi place scriitorii care au fost tipăriți de către prietenii exasperați, aproape cu forță. Un asemenea caz se cunoaște și în proza ultimilor ani, la noi. Un excelent narator, profesor de limbi clasice, pare a nu avea în el un editor-instinctiv, de aceea prietenii săi (unii dintre ei critici literari de mare finețe și discernământ) sînt obligați să-i „subtilizeze” manuscrise și să le publice, atunci cînd reușesc să-i adormă vigilența. Nu dau numele acestui prozator pentru a nu-l determina să-și sporească și mai tare paza textelor. Prietenii săi îl vor recunoaște...

— Dar cititorii? — Cititorii sînt, ca de obicei, favorizati ei au înainte eternitatea lecturii... Vă place arheologia?

ILIE CONSTANTIN

men fundamental al vieții, tot atît de misterios ca și fascinant, strania gravitate a pămîntului și a celorlalte corpuri cerești.

Nereușind să o definească, Newton, s-a apucat să explice gravitația, să o descrie. Nu e singurul și nu este singura dată cînd s-a procedat așa. În cazul inspirației se poate aprecia că ea se manifestă în toate domeniile în care activează omul. În cîmpul literar se cunoaște și în proza ultimilor ani, la noi. Un excelent narator, profesor de limbi clasice, pare a nu avea în el un editor-instinctiv, de aceea prietenii săi (unii dintre ei critici literari de mare finețe și discernământ) sînt obligați să-i „subtilizeze” manuscrise și să le publice, atunci cînd reușesc să-i adormă vigilența. Nu dau numele acestui prozator pentru a nu-l determina să-și sporească și mai tare paza textelor. Prietenii săi îl vor recunoaște...

— Dar cititorii? — Cititorii sînt, ca de obicei, favorizati ei au înainte eternitatea lecturii... Vă place arheologia?

pășările, instinctiv? Ori constderați că poetul modern și este imperios necesară o cultură temeinică?

— La întrebări din acestea cu sigur răspuns afirmativ mă leurez: mi-e teamă că fiind de acord discuția devine de prisos! — M-ar interesa ce gândiți despre cultură și informație. — E de sperat ce sete de definiții te apuca în fața marilor teme. Nu sînt atît de prezumțioși ca să dau definiții ferme. Este evidentă diferența dintre omul cult și omul doar informat. O cunoștință de-a mea, tînar poet, venea pe la mine acum doi-trei ani și abia intrat în casă, alerga să răsfășoacă Larousse-ul. De acolo memora o multime de informații pe care le servea cu pricepere ulterior. Altul este studiul sistematic, cultura. Informația poate depăși cantitativ cultura, așa cum un autocamion cu lemne de foc e mai greu decît o căruță cu diamante. Socotesc însă că adevăratul om cult este acela care în mîllocul marilor acumulări culturale ale omenirii gîndește cu propriul lui cap. Nu este însă ușor să ajungă la acest stadiu, spre care tindem permanent cu toții.

— Imi place să închei brusc acest dialog, la fel de brusc cum l-am pornit. Nu înainte de a aminti că Ilie Constantin se exprimă mult mai puțin didactic decît ar putea rezulta din aceste rânduri. Dimpotrivă, poetul consideră că trebuie să ne arătăm circumspecți față de ceea ce declară în general un creator, cunoscut fiind firavsa înclinare a tuturor de a înțelege obiectivitatea într-un mod cît se poate de personal. Ilie Constantin își pune necontenit cuvintele la proba îndoielii: el știe că, fără voia lui, un scriitor va aduce mereu vorba în așa fel încît preferințele sale de creație să reiasă drept singurele bune de urmat. Or' după cîte îl cunosc, gîndul acesta este departe de el, ori, mai bine zis, nu mult mai aproape decît s-ar cuveni.

SMARANDA JELESCU

Am mers în zona de mișcă a subcapitului Olteanu — zăbovind în special în centrele Horezu, Curtea de Argeș, Rîmnicu Vîlcea, Vlădești-Buda. Te ju și în alte locuri unde mîna omului, printre indolemiile zilnice, a făcut și artă. Tîrgurile săptămînale — ce se organizează prin aceste locuri — ne-au oferit, de asemenea, posibilitatea de documentare cămărușii, prin intermediul schimbului, își deslășesc ei mai mulți meșteri marți.

În această zonă, dintre toate vechile meșteșuguri, olăritul, ca cel mai vechi, este cel mai răspîndit, chiar și astăzi. Sînt foarte multe probe inspirate de meserie. Dintre toate, cea cîntă unel: „Olăru unde vrea pune mînașă!” Fîndea am găsit și cazuri cînd, achiziții nepriceput, recomandau meșterilor ce să lucreze, amestecîndu-se într-o meserie pe care se vede că n-o cunoșteau bine.

Luăm parte la tîrgul de marți, din Curtea de Argeș. De la început constatăm o situație nefirească: în tîrg se desfac, cu vize în regulă, pseudoproduse (fote, ii, veste din catifea, cravate tip „Sfîntul” etc.). Ceea ce constituie specificul acestui loc n-are condiții de desfacere.

Cartierul Olari din Curtea de Argeș, unul din cele mai vechi centre de olărie din Muntenia. O statistică de acum 30 de ani arăta că aici ardeau circa 27 de cupatoare. Acum mai sînt cîinci olari bătrîni, Ion State (73 ani), Badea Gavrilă (68 ani), Silica Păun (65 ani), Iancu Anghelute (65 ani), Niță Crivăț (50 ani). Capacitatea de execuție și desfacere a centrului e redusă. Lipsesc: lemni pentru ardere și cumpărători produselor. Cooperativa agricolă de producție, ai cărei membri sînt și olarii, le îndrează cu greu căruțele, pentru transportul pămîntului. Meșterii și-au dat copiii la alte meserii. Cei mai mulți meșteri olari fac cărămizi și țigla la cooperativa meșteșugărească din localitatea. Oferindu-le posibilitatea să-și practice meseria, ar fi fost firesc ca micșor a parte din olarii de țigla și cărămizi să fi primit comenzi de olărie! Acest lucru nefirește explică, de fapt, care este cauza pentru care tîrgurile săptămînale nu pot fi reprezentate cu măruri specifice locului.

Din Curtea de Argeș trecem peste dealuri —

în Rîmnicu-Vîlcea — și ne sbatem la Vlădești și Buda. În Vlădești erau, cu cîțiva ani în urmă, 40 de olari. Mai sînt șase, numai trei practică meșteșugul.

Acumăși situație ca la Curtea de Argeș. Producția de ceramică a redusă din cauza lipsei unei piețe de desfacere și a lipsei lemnului folosit ca materie primă pentru cupatoare. Meșterii vînzîndu-le în creșterea pentru ceramice interne ale satelor din împrejurimi. Cîștinari (Ion Șeloiu, Petre Șeloiu, Dumitru Șeloiu, toți trei frați) au renunțat la meserie, din aceleași cauze și practică alte meserii în diverse locuri. În discuțiile purtate fiecare dintre ei amintea de faptul că o slujbă le asigură nu numai un venit constant dar și o pensie la bătrînet. Totuși sînt gata să-și reia meseria dacă sînt asigurați de achiziția mărții lor.

„Smălțuirea oalelor, chilimurile ottonesti, icoanele pe sticlă, sculpturile în lemn, ne arată destul că noi românii avem simțul culorii, al ritmului, avem imaginație...”

ION TUȚULESCU

În puternicul centru de ceramică, cu cea mai frumoasă tradiție, Horezu, nu se mai fabrică nimic. Cercetînd magazinele mari de artizanat din țară, nu am găsit un vas care să reprezinte ceramica de Horezu. Cooperativa „Artă aplicată” din București, a încercat să reconstituie — la posibilitățile sale — cîteva obiecte ale acestui centru — dar n-a reușit. (Olari ca Ogrezeanu mai sînt la Horezu, care ar putea să livreze pe baza unor contracte obiecte autentice de artă populară).

La Horezu mai sînt și alți meșteri. Ana Arachiore, o recunoscută țesătoare de soarecșă ottonesti, a devenit gestionară de materiale pe șantierul monumentelor istorice; Bogordea Constantin, din Rîmnicu (Horezu) meșter în feronerie. A reconstituit cu artă ușile împărătești de la monumentele lui Brîncoveanu. Împreună cu ceilalți meșteri fierari — Nicolae Gheorghie, Din I. Constantin (zis „Toate bune”) și alții, pot orîndi (dacă li se cere) livra magazinele de artizanat o strălucită danțelă de feronerie — aplică felinare din fier forjat, lampadare, stativ, clante de usi etc. Îmult mai ieftine și mai frumoș realizate decît „unicalele” de acum, ce se vînd în magazinele noastre — la prețuri destul de sărate).

La Ursani, lângă Horezu, sînt 30 de căpîlitori în lemn care fac lăzi de zestre și linguri încrustate. Din toți 30, numai unul (Petre Hurmuzău) are o comandă pentru Fondul Plastic, restul sînt locuitori tăietori de lemne la pădure.

La Măldărești, în vecinătatea Horezului, unde sînt culele — alți meșteri. Mai cu seamă unul dintre ei, Ion Drăghiescu (59 de ani), autodidact. Cunoaște două limbi străine. Este fierar dar face de toate. Pietează, încrustează, face scaune, mese, lăzi de zestre. Toate trîtele finținilor din împrejurimi, de el sînt lucrate. Stăpînește o tehnică deosebită în arta iconografică. Neîntrecut și în lucrătura de feronerie! Din cîte știi, zi de zi potcoveste caii, pune șine pe ronte, bate soabe etc.

Vizitînd școala specială de la Minăstirea Bistrița

afîm că în școală era și o secție de covoare. Anul acesta se desființează, fiindcă Ministerul Sănătății — forul tutelat — de care depinde școala, nu are unde să-și plaseze pe absolvenți.

Peste alte dealuri ajungem la Vaideeni. Aici fiecare casă are cîte un meșter: o țesătoare, un cioplitor, încrustatori de furci, de obiecte păcurărești etc. Șase luni pe an, cîț stau familiile acasă se vad vatele războaielor de țesut; înființarea unui atelier de lucru — aici, în locul de origine și manifestare a artei — ar favoriza circulația obiectelor necontrafăcute. Mai sus de Vaideeni există cu aceleași posibilități artistice — Baia de Fier.

Trecem din zonele pre-montane ale Argeșului spre cîmpie. În Oltenia, la Te. Iu asistăm la al doilea tîrg „organizat” parca direct cu produsele de artă populară. Aici s-ar vedea mai bine ce se vînde și ce nu se vînde. Necolaborarea între unități cu profil diferit cînd interesul este comun, nu-și are rostul. Ne referim la U.C.E.C.O.M. și Fondul Plastic. (Conducerea U.C.E.C.O.M.-ului se declară întreprindere de producție, nu de creație deci meșterii, creatorii populari să fie înregistrați la Fondul Plastic!)

ION MARCOVICI

Invitație după miezul nopții

Roman foileton de HARALAMB ZINCĂ

II. O ÎNTÎMPLARE CAM MISTERIOASĂ

Serilorilor invitat de capitanul de securitate Lucian T., pleacă la Constanța, să se documenteze pentru un nou roman captivant.

Am simțit că cineva mă trage de mîneca hainei. Am deschis cu greu ochii și, o clipă, n-am știut ce e cu mine, unde mă găseam. Mașina gonea. Bumac, vedeam din viteză revărsatul cenușiu al zoriilor.

— Imi pare rău că te-am trezit, dar îndată o să facem un popas.

Recunoscuse glasul căpitanului Lucian și-mi amintii fulgerător că mă găseam în mașina lui, în drum spre Constanța. Cu ochii ciripiți de somn, scrutați drumul.

— Unde facem popasul? Zăresc în depărtare o comună... Acolo?

Mă uitai la Lucian. Stătea picior peste picior, cu brațele încrucișate pe piept, măsurîndu-mi cu aceeași privire enigmatică — Da, răspunde din virful buzelor.

— Popasul e în legătură cu cazul?...

Scosei tabachera. Ii oferii căpitanului o țigară, dar mă refuză.

— Uți că, în ultima ta carte, m-ai convins să mă las de fumat și să trec la bombaone de mentă?

— Și nu-și așa că de cînd nu mai fumezi, te simți mai bine? Ii întrebai aprinzîndu-mi țigara.

— Adevărul e că n-am fumat nici înainte de a mă fi prezentat tu cu fumatul...

Mașina își încetini viteza: intrase într-o comună al cărei nume nu l-am mai reținut. De o parte și de alta, șoseaua era străjuită de salcîmi prăfuiți. Lucian se aplecă spre bancheta șoferului.

— Mai încet, Vasiliu... așa, băiete... Fii atent... pe dreapta, în fața unei case, ne așteaptă un plutonier-major — șeful postului din comună.

Ceul arăta cînci și douzăze. Satul se trezise. Fumam și-l cercetam pe Lucian; îl vedeam din profil. Vorbea cu șoferul. De pe chip îl dispărise sursul acela enigmatic pe care îl ațîșa ori de cîte ori vorbea cu mine.

— Uite-l! exclamă șoferul.

Șeful de post ne zărise și el. Se desprinse de lângă gardul unei case, sări sântul de la marginea drumului și ne făcu semn să oprim. „Mercedes”-ul oprii. Lucian coborî și mă pofti să-l urmez. Îl ascultai. Nu departe de noi, o bătrînică îmbrăcată în negru ne urmărea cu ochii mici și vioi. Șeful de post luase poziția regulamentară ca să-i raporteze căpitanului, dar Lucian îi făcu semn să-și abandoneze intenția. Spre surprinderea mea, se îndreptă direct spre bătrînică ce ne aștepta în poarta casei.

— Bună dimineață, măicuță, asadar de dumneata este vorba?

— Bună să-ți fie inima, fiule, răspunde ea cu sfîntosie. Vă rog frumos, poftiți în casă... să beți o cană de lapte, că sînteți veniți de la drum...

N-am putut să nu observ veselia bătrînei... o veselie tristă, stranie chiar. Sau poate nu era decît o simplă părere... Fusesem luat noaptea din pat, în zori nimerisem într-o comună necunoscută, iar acum găseam normal ca totul să mi se pară ireal, născocit de Lucian, hotărît să se răzbuie pe mine probabil, pentru modul cum îl prezentasem în cărțile mele.

În casa bătrînei, mîroșea a levănțică, a curățenie. Lucian, șeful de post și bătrîna gazdă se așezară pe scaune. În jurul mesei. Eu m-am retras pe o lavită acoperită cu un [ol] împletit din zdrențe colorate. De acolo îl vedeam mai bine pe ceilalți. Șeful de post sedea drept și grav și nu-și lua ochii de la căpitanul misterios, îmbrăcat în civil. Bătrînică, în schimb, mi se părea a fi ceva mai dezgătată: prezenta unor năspeli de la București n-o impresiona prea mult. Basmaua neagră, înodată sub bărbie, îl aluneca mereu pe spate desoperindu-l părul cărunt și încă destul de des. Lucian își încrucișă brațele și se apucă să o cerceteze pe bătrînică cu o înclinare vizibilă. Știa el ce știa, iar mie îmi era ciudă că nu căntădisese să-mi sufle măcar un cuvînt. Nu de alta, dar să mă introducă și pe mine în temă...

— Ia zi, măicuța, cum s-au petrecut lucrurile? o îndemnă Lucian cu blîndete.

— Beți laptele mai înțel, ne lîmbie ea.

— Pe urmă, măicuță, pe urmă...

Femeia se uită la mișcările iarăși basmaua, apoi își așeză mîinile muncite în poală și începu:

— Apoi, cum să se întîmple? Doamne, uite, nici acum nu-mi vine a crede. Bătrîna se zruci. Vine alătaieri la mine Gherasoa Năstae, președintele statului. Și vine, nu singur, ci cu Firică, dumnealui, șeful de post. Văd eu că Năstae vrea să-mi vorbească, dar că-i vine greu. Se așeză la masă, pe scaun... unde zezi mata acum... „Tușă Saveta”, zice și tace... și tace. Se făcuse negru la față. Nu-și mai ridică ochii din pămînt. Mă uit eu la Firică. Văd că și el se fereste de ochii mei. Nu mă mai rabdă inima și-i întreb: „Ce vreți, oameni buni?”. „Tușă Saveta, zice Năstae, da' eu văd că tot se mai fereste să se uite la mine, nu-ți aduce o veste prea bună”. Atunci, parca mi-a dat cu un cuțit în inimă. „Gheorghică! zic. I s-a întimplat ceva lui Gheorghică!” Vă dați seama... la cine să mă gîndesc, dacă nu la Gheorghică, că abia fecior am. „Da, zice Năstae, președintele, Gheorghică al dumitale a murit...” a fost găsit mort.

Deși eram foarte atent la tot ce se petrecea sub ochii mei, nu prea înțelegeam de ce gazda povestea lucruri atît de triste pe un ton vesel. Șeful de post, fără să cîntăscă, o privea piezis, zîmbindu-i admirativ. Pe fața lui Lucian nu izbucneau să desluseșe nici o reacție: părea mai curînd atras de culoarea albă a lăptelului din cană, decît de povestirea gazdei.

— La vesta că Gheorghică al meu a murit, continuă tușă Saveta să istorisească, am prins a boici... bocelet la noi, se stie... Năstae m-a lăsat o vreme să bocesc. „Uite, zice el. Trebuie să pleci numaidecît la regiune, la Constanța”. „De ce, măicuță, de ce?” boceam eu. Da' Năstae nu-mi răspunde. Se uită la Firică. „Zii tu!” îl îndeamnă președintele.

Acum, pesemne că și atunci, șeful de post interveni stingher:

— Știiți, pentru identificare... că asupra mortului nu s-a găsit decît actul de naștere.

— Da, da, sări bătrîna, pentru asta! Și Năstae zice: „Tușă Saveta, îți dăm o mașină... Firică o să meargă cu matală... N-o să te lăsam, tușă Saveta, o să te ajutăm, că Gheorghică a fost un băiat bun, de treabă și tare muncitor, și cu toții l-am iubit. (Vesela bătrînei mă intriga din ce în ce mai mult. Aveam impresia că fusese aruncat, prin surprindere, în atmosfera unei pîese ionesciene). Am plecat, pe urmă, la regiune cu mașina. Da' mîi înainte, am trecut pe la popa, pe-acasă, și i-am zis că mi-a murit feciorul și că o să aibă înmormintare de făcut. M-am învoit cu el, cu cei de la cîmiltii. Pină la Constanța, am tot boici... Unde m-am dus cu tine, Firică?

— La morgă, răspunde mișcîndu-se cu aceeași stinghereală în glas.

— Acolo, un tovarăș de miliție mă viri într-o sală să-mi lărate pe Gheorghică. Eu boceam într-unu. A încercat omu' să mă lîmtească. Da' paică te poți liniști cînd e vorba de copilul tău! Omu' ala...

— Un căpitan la D.M.R., interveni șeful de post, mai mult pentru Lucian.

— Da, da, un căpitan, dădu tușă Saveta din cap. El mi l-a arătat și cînd am văzut fața mortului, am tipat: „Oameni buni, mortu' nu-i Gheorghică al meu!” (Am simții fiori de gheață pe șira spinării. Întîmplarea mi se părea din cale-afară de ireală). S-a uitat și Firică și a văzut că mortu' nu-i Gheorghică.

— Așa e, confirmă șeful de post, în buzunarul mortului nu s-a găsit nici un alt act, în afară de cel de naștere. Actul, într-adevăr, era al lui Gheorghie Alupului, feciorul tușei Saveta.

— Da, da, actul era al lui, da mortu' era altu. Zic: „Nu e Gheorghică... Nici lucrurile mortului nu sînt ale lui Gheorghică... Al meu, zic, lucrează la Năvodari, la construcții”. „Bine, măicuță, a zis căpitanu' să mergem...”

— Am mers la regiune, explică șeful de post. Acolo, tușă Saveta a semnat o declarație... S-a dat și un telefon la Năvodari. S-a aflat că Gheorghie Alupului e pe sanție, că e bine și sănătos. Numai că, spunea dînsul, într-unu din zile i s-a furat din bărcă actul de naștere.

— Cînd m-am dus în sat, continuă bătrîna amuzată, elopotele de la biserică bateau a mort. Deodată, se întorcea la față și ofiți din adințul inimii: Cine știe ce mama îl plînge acu! Mortu' era un tînar frumuseț. Văi de inima mamii alei!

Mă așteptam să-l aud pe Lucian formulînd un șir de întrebări. Ofiterul însă pare a mi se uita gînditor la tușă Saveta. La ce oare se gîndește? De ce nu formulă nici o întrebare? Ii erau erau clare datele problemei? Ii văzui apucîndu-se căna cu lapte și ducînd-o la gură. Pe chipul lui gînditor se ivi o undă de bucurie copilărească. „Bea, mă îndemnă, de mult n-am mai băut un lapte atît de gustos.” Ii dădău aceluia, des: ardeam de nerăbdare să aflu alte aspecte ale ciudatului caz. Laptele era într-adevăr gustos, gust și rece.

— Măicuță, noi fiți mulțumim foarte mult pentru toate.

Ne-am ridicat și ne-am îndreptat spre iesire, urmînd de tușă Saveta și de șeful de post. În jurul „Mercedes”-ului se adunaseră o multime de copii. Cercetau mașina și-și confruntau părerile despre mărcele mașinilor. La vîreca noastră, s-au dat de o parte, iscodindu-ne cu o vie curiozitate. Ne-am luat rămas bun și am plecat.

(Va urma)

SATIRĂ

UMOR

SATIRĂ

UMOR

In sfârșit, o rubrică de satiră și umor — vor spune unii. Ușor de via, mai greu de realizat. Și știți de ce? Unii umoriști, ca să nu spună că nu au umor, atunci când le spun că materialul nu le vine, să stărească cel puțin un simbol cititorului, dau învairăbă nealini răspuns: „Cui îi convine mai frate ca să ridice o nevă de muncă lui? Dacă veți numai satiră, se poate, umor însă nu!”

Până la urmă, problema a fost rezolvată: rubrică noastră, apărând, are și satiră și umor. Traduse aceste cuvinte ar însemna cam așa: Satiră: cei vizați (foarte puțin) se încruntă, oftează, meditează. Umor: alții (majoritatea) rid, se amuză, dar învață. Dar mai rămăsese o problemă nerezolvată: de unde să luăm mai mulți umoriști? Un salt (adică unul care scrie fără umor) ne-a spus: „Ce credeți că umoriști se găsesc pe toate drumurile?” Pe drum nu, dar se găsesc în toată țara. Deci toți cei care scriu satiră și umor, începători, avansați sau profesioniști să ne trimită lucrările lor (foiletoane, microfilmatoane, anecdote, glume, epigrame, fabule etc.) de preferință... concrete pe care le vom publica cu plăcere în rubrica de față dacă... sînt de calitate.

DICTIONARUL MEU Capitolul XV:

Dramaturgia noastră — e în urma vieții.
 Dramaturgia noastră (variantă) — e în urma poeziei.
 Dramaturgia noastră (variantă) — e în urma prozel.
 Dramaturgia noastră (variantă) — e în urma criticilor.
 Dramaturgia noastră (variantă) — e în urma regiei.
 Dramaturgia noastră (variantă) — e în urma scenografilor.
 Dramaturgia noastră (variantă) — e în urma programelor de sală.
 Actorul tânăr — nu mai avem junii primi. Cînd apărea Vracu...
 Actrița tânără — nu mai avem femei. Cînd apărea Mariora Vădulecu...
 Piesa în versuri — nimeni nu mai știe să recite.
 Piesa într-un act — la noi nu merge (în Franța e altceva).
 variantă — la noi nu merge (în Anglia e altceva).
 variantă — la noi nu merge (în Germania e altceva).
 variantă — la noi nu merge (în Polonia e altceva).
 variantă — la noi nu merge (în Uganda e altceva).
 Decorul — a) e stilizat, b) joacă.
 Autor debutant — ar trebui jucat la un teatru experimental.
 Teatru experimental — nu e rentabil.
 Cronicarul dramatic — să scrie el piese.
 Cronicarul (variantă) — să regizeze el.
 Cronicarul (variantă) — să joace el.
 Cronicarul (variantă) — să conducă el teatru.
 Costumele (variantă) vezi decorul.
 Noua lege a teatrelor — săptămîna viitoare.
 Noua lege a teatrelor (variantă) — mline.
 Noua lege a teatrelor (variantă) — am văzut-o așezată pe masa lui Stancu. E în huletinul oficial.

TEATRU

AL. MIRODAN

MEMORABILE

Calm englez

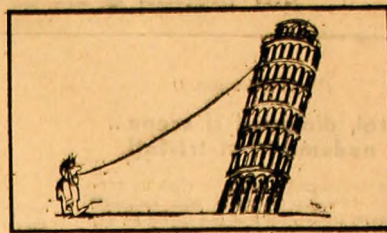
Un hotel de provincie. E ora patru dimineața. Portarul e trezit din somn de un englez în pijama, proaspăt locatar.
 — Dacă nu te superi, un pahar cu apă.
 — Îndată domnu-le!

Englezul ia paharul și urcă în cameră. Peste cinci minute se întoarce.
 — Mai dă-mi te rog un pahar cu apă.

Portarul se execută, englezul îl ia, urcă și se întoarce iar:
 — Te rog, încă un...
 Portarul plătisit, se enervează.
 — Da sete mai fierbinte dom'le.
 — Sete? Oh! Nu! Apoi foarte calm:
 — La mine sus, în cameră, a luat foc!

„Fericire”

Georgică vine acasă plin de entuziasm

(Din revista Paris Match)

și se aruncă în brațele tatălui său. Sărutindu-l de mai multe ori îi spune:

— Tatăcu! ești un om fericit. Nu-ți închipui ce fericit ești.
 — De ce?
 — N-o să-mi mai cumpere cărți noi anul ăsta. Încă tot

Prieteni

— Cum! În bibliotecă asta mare nu ai decât un singur volum?
 — Da, unul singur. E lista cărților pe care le-am imprumutat prietenilor mei!

Nedumerire

Pe bordul unui vapor, un pasager întrebă pe căpitanul vasului.

— Ce viteză are vasul?
 — Facă zece noduri pe oră — răspunde căpitanul.
 Interese un alt pasager:
 — Și cine le dezlănță?

CĂLCĂIUL LUI ACHILE

DRAMA UNUI GENIAL

— Păi asta e tot. Aducem pădurile în oraș.
 — Și unde le puneti?
 — Peste tot. Pe bulevardul în primul rînd. Imaginați-vă ce noștim va fi pentru automobiliști să circule printre copaci, pe niște poteci umbroase. Apoi vom sui pădurile pe blocuri, pe acoperisuri. Încipuți-vă ce superb va fi să locuiți într-o casă care are de asupra o pădure de conifere. După aceea vom con-

deea studierii ideii de care v-am vorbit.
 — Adică să studiați posibilitatea aducerii pădurilor în oraș?
 — Exact. Dar foarte mulți oameni se uită chiorș la noi. Zic că ce caută, de pildă un inginer silvici la serviciul reparării al unei întreprinderi petrolifere și așa mai departe. Ei nu gîndesc mai departe și nu văd că într-o bună zi pădurile vor ajunge în oraș. Dar dacă dv. ne veți populariza ideea, atunci nu se va mai lega nimeni de noi. Bă și măi mulți, atunci. În mod oficial, absolvenții de la silvicultură vor fi repartizați în oraș. M-ați înțeles?

FOILETON

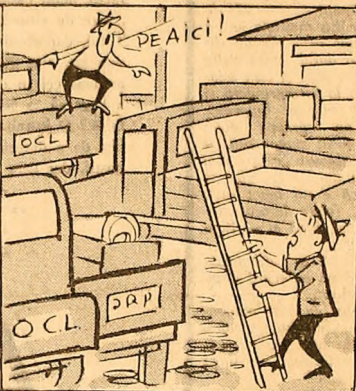
de Ion Băieșu

strui blocuri pe copaci. Și atunci cînd va bate vîntul, copacii se vor legăna odată cu blocurile și ce dulce va fi somnul copiilor atunci! În aceste orase-păduri, meseria cea mai căutată va fi aceea de silvicultor. Atunci noi, inginerii silvici — căci am uitat să vă spun că grupul nostru, al celor care am descoperit ideea este format din ingineri silvici — ne vom ocupa de bunul mers al tuturor orașelor și totii absolvenții facultăților de silvicultură vor fi repartizați numai în oraș. Ce părere aveți de idee?
 M-am gîndit cîteva clipe, am ros capătul unui creion pînă la virf, apoi l-am întrebant:
 — Dumneata ce dorești de la mine? Fii sincer.
 — Să ne popularizăm ideea. Și să convingem omenirea de utilitatea ei imediată. Avem mare nevoie de asta!
 — De ce?
 — Să vedeți. Nol, acest colectiv de specialiști care am elaborat ideea înnoată numele nostru: „Dragăhii Ilie, Bogdan N., Marinescu Ion, Cîncă Valeriu, Ionescu Iustin, tot ingineri silvici lucrăm acum la oraș. La Craiova, Iași și Pitești. La diferite întreprinderi, prin diferite birouri. De ce? Pentru că trebuia să stăm în oraș în ve-

Către Sfatul popular al orașului Pucioasa.

Această „vedere”, pe care am dori să n-o mai vedem, a fost luată de pe str. 8 Martie, din orașul Pucioasa, care în ultima vreme a devenit un adevărat garaj.

Vă trimitem această ilustrație nu spre a o păstra ca amintire ci... ca să luați măsuri.

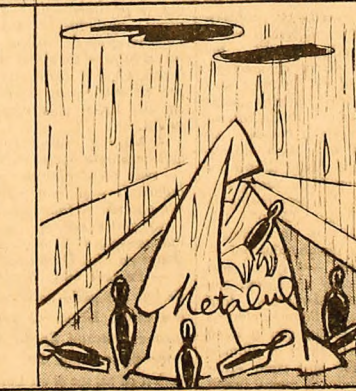

ILUSTRATĂ PE ADRESA DV.

Către, Tovarășul președinte al Asociației sportive „Metalul” Tirgoviste

Dacă nu credeți că popularitatea asociației dv. sportive arată așa, puteți s-o vizitați în fiecare zi de la orele 5—24 (că tot e închisă).

Vedeți ce se întîmplă dacă Măria-să împărătu fotbal loacă toată visteria asociației?

SCRIITORII SE AMUZĂ

Marele romancier francez Alex. Dumas era de serviciu în garda națională în vremea revoluției. Obosit, după ce patrulese ceasuri întregi, s-a oprit cu un grup de soldați la o berărie, unde au băut ceva mai mult. Cînd s-a plece, distrat, și-a pus chipiul cu cozorocul la ceafă. Trecătorii, destul, îl salutară înveselii. Mîndru și încîntat,

el spuse amicului de care... se tinea bine: — Vezi dragul meu cât sînt de cunoscut! Prietenul n-a înțeles și s-a învrednicat să-l dea vreo explicație.

Cînd am să fiu obosit, voi scrie romane. — Atunci, pe cîrînd dragul meu, replică Balzac privind cu un subit interes feiorul în livrea.

venescă. La plecare, Dumas-tatăl luîndu-și rămas bun de la gazdă, pretextînd o întîlnire cu un editor și nicidecum oboseala unei seri, altfel plăcute, adăugă:
 — Cînd am să fiu obosit, voi scrie romane. — Atunci, pe cîrînd dragul meu, replică Balzac privind cu un subit interes feiorul în livrea.

Către, Of. P.T.T.R., raionul Calafat

Ce vedeți în desenul alăturat nu e o glumă, e exact ceea ce se întîmplă la oficiul P.T.T.R. din comuna Polana Mare, raionul Calafat. Cei care vor să scoată bani de pe CEC tîgă s-a întîmplat și tov. Gh. Doros din comuna Fundeni, reg. București) primise răspunsuri de acest fel: „E închis, nu avem bani, avem, dar numai măruntiș, banii sînt repartizați, nu sîtm unde e registrul”. Poate știți dv. ce se petrece acolo?

La acest concurs sicut Rezultat de necrezut! Concurenții au reușit Juriul însă, a... căzut!

Postul administrator Necula Dumitru de la Sni-talul unificat Pucioasa.

La cooperativa agricolă de produse din comuna Oancea, regiunea Galati, se află un televizor care stă nereparat de șase luni!

Se întrebă toată lumea Cînd teacă stă ca un crap: Unde-a fi defecțiunea La antenă sau la CAP?

P. Dumitru, domiciliat în Craiova str. I. P. Pavlov nr. 38 refuză să o sub îngrijire pe fiica sa

ÎN PATRU RÎNDURI

raionul Tirgoviste, a săvîșit diferite sustrageri din inventarul spitaleului:

Boala lui e boală grea Dacă nu mă-nsel, se ia... (După cum mi s-a și spus De la două luni în sus.)

Căminul cultural din comuna Lerești, raionul Muscel este foarte des ocupat de... nunți.

Cu atîtea nunți în floare Ce-n cămin își au făgașul Doar un lucru-i de mirare: Cum de nu-și găsiră nașul?

Maria, orfană de mamă, elevă în clasa a IX-a la Liceul din Fieni.

Uită omul cîteodată Întîlniri, un ris mai cînic Dar cînd uși că ai o fată Cazul mi se pare... clinic.

RODICA TOT

(După scrisorile corespondenților voluntari: I. Andrei — Slobozia, Mișu Avram — Tirgoviste, V. Musat — Lerești, Maria P. — Tirgoviste).

Desenele paginei de: NEAGU RĂDULESCU N. CLAUDIU

MICROFABULE

de Stelian Filip

CEREA IN CĂSATORIE ACUM 30 DE ANI

● Avocat 28 ani, căsătorie doamnă, domnișoară, fermă, moșioară, eventual bani, indiferent familie, cultura, vîrstă, fotografie înapoie.
 ● Am 30 ani, frumoasă, gospodină, caut bărbat corespunzător sănătos la trup și suflet în vederea căsătoriei. Singurătatea apăsătoare și lipsa de anturaj mă face să aleg această cale. Rog toată seriozitatea răspunsului detaliat.
 ● Funcționar bugetar, 5200 lunar, 33 ani, neviciis, dorește căsătorie domnișoară sau doamnă, serioasă, 20—25 ani, cu nuzmar sau proprietate agricolă apropiere București. Răspuns absolut însoțit de fotografii. (Din „Universul” 25-XII-1940)

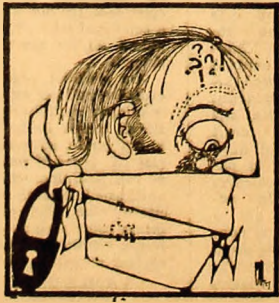
Calificarea muștel

Cică Musca a venit La Albine și-a grăit:
 — Surioarelor, vă pup! /reau să mă transfer în stop.
 — Bine însă cu ce scop?
 — Miere știți să fac vreun strop?
 — Nu, dar pot să flu, surate.
 — Controler de calitate!

Rugămint

Se ruga un doblăec:
 — Doamne, dă-mi puțin noroc!
 Domnul auzi secol
 Ce l-i transmăsece houl
 Și, în mila lui cōreasă,
 L-a făcut... să nu vorbească.
 (F'ndcă și dacă vorbea Tot nimica nu spunea!)

Povestea risului

— Măi Risule, imi pari simpatic.
 (Gră-n pădure un aric)
 Cum ai ajuns cu noi, alol,
 Și-ai devenit așa sălbatic?
 — E o poveste cam amară.
 (Răspunde Risul mirat)
 Am fost pe viață îngosit
 ...Dintr-o revistă literară!

DIN VIAȚA TINERETULUI LUMII

Sacrificați...

Statistica are calitatea de a denuda faptele, de a prezenta realitatea sub aspectele ei cele mai crude. Citirele au un limbaj al lor, comunicând sec faptul. În această categorie se încadrează și informația, transmisă din Washington, de agenția FRANCE PRESSE...

Tirgul de la Paris

Premierul Pompidou la pavilionul românesc

Simbătă dimineața, premierul Pompidou a vizitat pavilionul românesc deschis la Tirgul de la Paris. Premierul francez și persoanele care îl însoțeau au fost primite în pavilionul românesc de Victor Dimitriu, ambasadorul Repu-

blicii Socialiste România la Paris. Vizitând standurile pavilionului românesc, premierul Pompidou a făcut următoarea remarcă: „Pavilionul românesc este frumos, prezintă o gamă de produse foarte variate și bine prezentate”.

Incheierea vizitei delegației militare române în R. P. Polonă

Simbătă, delegația militară română, condusă de general-colonel Ion Ioniță, ministrul forțelor armate ale Republicii Socialiste România, care a făcut o vizită de prietenie în R. P. Polonă, a părăsit Varșovia.

Pe aeroportul militar Okęcie, pavarazat cu drapelul celor două țări, delegația a fost condusă de mareșalul Poloniei, Marian Spychalski, ministrul apărării naționale al Republicii Populare Polonă și de alte persoane oficiale.

Violent bombardament asupra Hanoiului

Clădirea Agenției economice a României a fost lovită

Vineri, aviația americană a atacat din nou capitala R. D. Vietnam. Un bombardament masiv a fost efectuat asupra împrejurimilor Hanoiului, lansându-se rachete și asupra orașului propriu-zis. Acest bombardament a provocat distrageri însemnate și agenției economice române din Hanoi, unde se află și locuințele atașatului militar și corespondențului Agerpres.

Este pentru a treia oară cind o clădire aparținând misiunii diplomatice a României la Hanoi este atinsă de proiectile ale aviației americane. O echipă de cinci oameni români care se află în prezent la Hanoi, a înregistrat pe pelicula electrice produse de schije unei rachete asupra clădirii agenției.

La fiecare din cele două bombardamente din 19 mai, caracterizate drept masive de către observatorii din capitala R. D. Vietnam, au luat parte circa 30 de avioane. Zece dintre ele au prezentat la Hanoi, a înregistrat pe pelicula electrice produse de schije unei rachete asupra clădirii agenției.

In legatură cu ultimele atacuri, ziarul NHAN DAN sublinia că poporul vietnamez a dat o răspundere viguroasă încercărilor agresorilor americani de a înfringe rezistența și hotărârea de luptă a populației. „Noi am răspuns la bombele lor prin foc și fier. Peste 1 900 de avioane de război au fost doborâte. Orașele Hanoi și Hailong, centrul de gravitate al activităților aeriene americane, au dat un răspuns ferm agresorilor. Noi simțim hotărâți să trecem peste orice dificultăți și privațiuni pentru a învinge definitiv pe agresorii americani. Noua escaladă americană va fi sortită eșecului”.

ADRIAN IONESCU
Correspondentul Agerpres la Hanoi

Un grup de patrioți din Aden care se pregătesc pentru acțiuni de luptă împotriva ocupanților britanici

„Beatles”-ii au făcut, după cum se știe, nu numai mare vogă, dar și numeroși prozești. În Anglia, cîntă acum o purdurie de formații de simple, aprig concurența întru seducția tineretului, urmărind gloria, sau mai ales... bogățiile ei roade. Dintre ele, formația cu care „Beatles”-ii și-au disputat cel mai acerb popularitatea a fost mult timp „Rolling Stones”, eroii unui recent scandal la Londra. Un chitarist din această formație, Steve Nicks, 23 ani și solistul vocal Keith Richard, 25 ani, au fost dați în judecată pentru deținerea ilegală de stupefiante; brigada de specialitate a Scotland-Yardului a descoperit la domiciliul acestora rezerve de hașis, heroină și alte droguri. În apartamentul unui alt membru al formației, tot chitarist, Rian Jones, 23 de ani, poliștii au găsit 50 bucăți de marijuana. Ca și colegii săi, el va apărea...

„Idoli” nocivi

„Idoli” nocivi

„Idoli” nocivi

„Idoli” nocivi

„Idoli” nocivi

Festivalul filmului pentru tineret

De la trimisul nostru

După doua zile de la deschiderea Festivalului internațional al filmului pentru tineret și copii de la Gottwaldov, timp în care s-au văzut 11 scurt-metraje și 3 filme de lung metraj (din totalul de 43 și respectiv 11), problema nr. 1 a producției cinematografice destinate spectatorului tinăr și foarte tinăr, specificitatea, rămîne încă fără un răspuns precis.

Festivalul a început cu „S-a furat un dirijabil” adaptare pentru ecran după romanul „Doi ani de vacanță” de Jules Verne realizat de cunoscutul regizor ceh Karel Zeman. Fiind membru în juriu, Zeman și-a prezentat opera în afara de concurs. Filmul este fidel stilului bine cunoscut al cineastului care a ajuns la regia filmului cu actori plecînd de la desen, scenografie și desen animat. De aici, o compoziție riguroasă și o tipologie umană aproape picturală. În „S-a furat un dirijabil” distribuția de bază o furnizează copiii, un ecosistem material plastic în mina cinematografiei. Ca și în celelalte filme ale lui, Zeman folosește abundent procedee ale animației și desene. Filmul place, curge, dar undeva pe regiunile acesta inventiv și plin de viață, un adevărat „Melies modern”, îl pîdește de așă dată primordia manierașului. Și apoi nu putem să nu-i reproșăm regizorului faptul că în festivalul de la Gottwaldov a prezentat o peliculă care în ultimă instanță reprezintă o versiune cinematografică pentru adulți realizată după o carte scrisă despre și pentru copii (sau adolescenți).

Tania și cei doi pistolari” a fost realizat în studiourile din Gottwaldov în regia lui Radimír Čvřec. Este o povestire amuzantă, aproape literară, despre puștii care încep să-și imite în viață pe eroii din film (Winnetou și Old Shatterhand în cazul citat). Caracterul operativ al acestei pelicule o apropie oarecum de stilul de televiziune dar în fapt nu e grav.

Mai puțin reușit și pășind pe locuri de mult hătătorite a fost filmul englez „Pomul de iarnă” care insuflă în timbrul comun legat de eterna poveste a copiilor pierduți și căuștii de familie și poliție. Și în filmele de scurt-metraj văzute pînă acum rămîne deschisă întrebarea: „Pentru sau despre tineret și copii”? Filme ca „Dață și Ti mare” (Ungaria) și „Cum se procură un bun copil” (Cehoslovacia) le semnalizează părinților deteștîni în sistemul de educare sau tratează amuzant eternele întrebări și năvăliri ale copilăriei, însă, la un mod inaccesibil spectatorului cu pantaloni naraliți, dar cu frumoase desene sînt filmele de animație sovietice „Ursulețul și cel care se vede în apă”, „Povestea rățoiului uric” (ce drept puțin recepțive la mijloacele mai recente ale animației dar foarte gustate de copiii din Gottwaldov). Un bun film de animație a prezentat cehul Bretislav Pojar (poate cel mai fidel și totuși original elev al lui Trnka) în care metamorfozele materiei animate se succed cu grație fantezie, gust și umor („Atenție, fiți prudenți”).

În cluda afirmațiilor categorice de pînă acum sînt nu sînt însă pesimiști. Mai sînt încă multe filme de văzut iar simfonionul care începe duminică („Eroul preferat al tînărului spectator”) va încerca să facă lumină în stîl de difișul domeniu al filmului destinat tînărului. O pledoarie pentru filmul despre dar și pentru tineret sau copii o vor face și filmele române „Diminețle unui băiat cumbute” și „Năică și barza” despre care am auzit aprecieri elogioase de la membrii juriului de selecție. Regizorii Andrei Blăier și Elisabeta Bostan sînt înconjurati aici la Gottwaldov cu multă simpatie, iar filmele lor așteaptă cu viu interes.

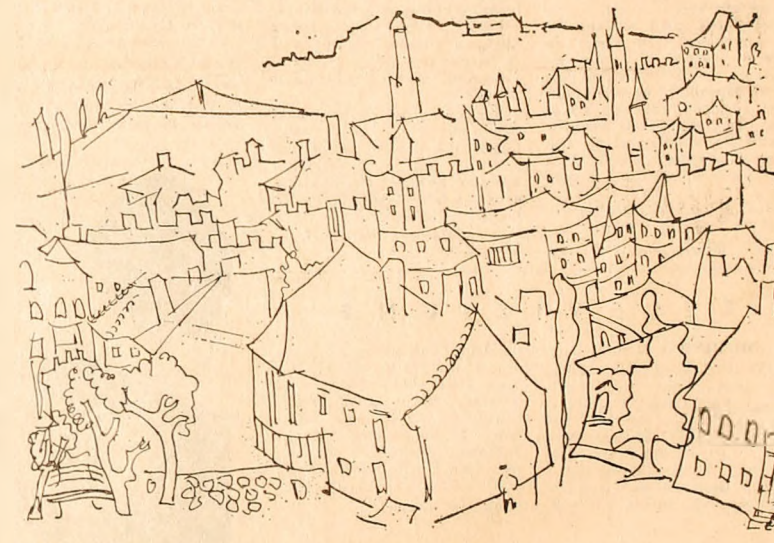
ATANASIE TOMA
Gottwaldov, 20 mai 1967.

VIETNAMUL DE SUD. — Copii dintr-un sat ajutînd la pregătirea unei viitoare ambuscade

PE STRAZILE din apropierea Ambasadei S.U.A. din Roma s-a desfășurat vineri seara o puternică manifestație de protest față de bombardamentele americane asupra Republicii Democratice Vietnam. Agenția France Presse menționează că au participat cîteva mii de persoane.

Pentru a preveni eventuale accidente, autoritățile italiene au luat măsuri preventive interzicînd circulația pe străzile învecinate ambasadei.

Reportaj în linii simple

In Buda

In orice anotimp e frumos să vezi un oraș nou; cred, totuși, că primăvara e cel mai frumos.

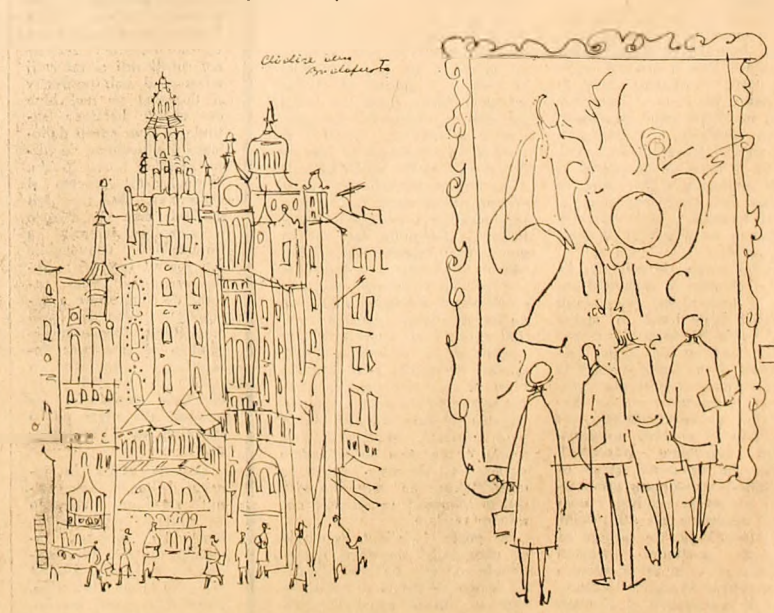
Am nimerit la Budapesta, în plină lună mai, în niște zile însoțite, luminoase și deloc zgîrcite în culori. Ce m-a impresionat mai mult în Budapesta, e acel amestec de arhaism cu case în stil gotic și baroc, cu cartiere ce-ți amintesc de vechiul mediu pe de o parte, iar pe de alta, în contrast cu vechiul, cartiere noi, case moderne cu toate avantajele epocii noastre: termoficare, școli moderne, magazine mari și bine utilitate.

Dunărea joacă, la Budapesta, un rol foarte important. Mîndră, ea împarte orașul în două, pe dreapta ei un cartier de vile înconjurate de verdeață și dealuri; pe stînga găsim Pesta cu o viață pulsantă de metropolă. Iar între Buda și Pesta, cunoscuta insulă Margareta, cu ștranduri, băi termale și terenuri sportive. De altfel, lac de mare atracție pentru turiști.

E greu de înșirat toate frumusețile acestui oraș, unde cupulele lucesc în soare ca niște castele din visurile copilăriei mele, unde Dunărea cu podurile ei vechi, e vecină cu autobaze moderne și unde dealurile întind mîna apăsătoare în cele trei zile cit am stat la Budapesta, n-am știut ce să văd mai întîi: impresiunea arhitecturii a orașului vechi, eleganța celui nou, monumentele istorice, podurile, bogatul muzeu din Piața Erilor, teatrele sau micile bistrou-uri ce se găsesc la tot pasul și care nu sînt lipsite de poezie și pitoresc.

Din multimea notațiilor pe care le-am făcut, (desigur, cu unelele artistului plastic, am desprins cîteva pe care le ofer azi, privitorilor.

Tia Peltz

Clădiri din centrul Budapestei

La Muzeul Național

PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT

SESIUNEA specială a Adunării Generale a O.N.U. a încheiat vineri examinarea problemei Africii de sud-vest adepții cu 85 de voturi contra 2 și 30 abțineri, un proiect de rezoluție ce prevede crearea unui consiliu al O.N.U. însărcinat cu administrarea Africii de sud-vest pînă la obținerea independenței de către acest teritoriu.

JUAN PALERO, bănuț de a fi șeful de război nazist Martin Bormann, a fost eliberat vineri de autoritățile germane care îl arestaseră la 11 mai. Controlul amprentelor disticte a dovedit că Palero nu era una și aceeași persoană cu fostul șef nazist. Președintele Guatemalei, Julio Cesar Montenegro l-a autorizat pe Juan Palero să rămîna în această țară.

LA SEUL s-a anunțat vineri că guvernul american va acorda Chinei de sud un credit suplimentar în valoare de 5 806 000 de dolari. Numă, menționează agențiile de presă, reprezentă o recompensă a Washingtonului pentru participarea militarilor sud-coreeni în războiul agresiv dus de S.U.A. în Vietnamul de sud.

SIMBĂȚA, la Alger au fost doi cetățeni britanici care au traversat, într-un automobil de tip „Ford Corsair”, în timp de zece zile și jumătate continentul african de la nord la sud. Cei doi, Eric Jackson și Ken Chambers, au coborît simbăț dimineața din automobilul lor, după ce timp de 36 de ore au mers neîntrerupt de-a lungul Saharei.

POTRIVIT datelor publicate de Direcția generală de statistică, în perioada aprilie 1966 — aprilie 1967, în Argentina a avut loc o sporire a prețurilor cu 25,7 la sută.

Se precizează că, în mod deosebit, au fost majorate prețurile la produsele alimentare și la articolele de îmbrăcăminte.

Falsificatorul de tablouri

În cursul săptămîinii viitoare, va începe la Curtea Supremă a S.U.A. procesul cetățeanului englez David Stein, acuzat de a fi vîndut, pentru suma de 165 800 dolari, 41 de tablouri executate de el însuși și atribuite unor pictori moderni ce Matisse, Picasso și Marc Chagall.

Proprietar, din anul 1965, al unei reputeate galerii situate în plin centrul Manhattan-ului și avînd o succursală la Palm Beach (Florida), Stein și-a început „meseria” în anul 1961, cînd a desenat o schiță „la Picasso”, pe care, spre marea sa surpriză, a reușit s-o vîndă unei galerii pariziene. Trei ani mai tîrziu, a creat două „Chagall-uri” pe care le-a vîndut cu suma de 8 000 dolari unei galerii, de data aceasta, londoneze. Cînd specialiștii americani au început să aibă anumite suspiciuni, poliția a făcut o descindere la galeria new-yorkeză a lui Stein, unde au fost descoperite cîteva „Picasso-uri” și un „Chagall”, de asemenea false, precum și o fotografie în care Stein se află în fața șevaletului, pictînd un nou Chagall... propriu. Au fost apoi consultați inșiși Picasso și Chagall. Amîndoi au declarat că pînzele vîndute de Stein sînt falsuri de foarte slabă calitate.

UN PUTERNIC ciclon s-a abătut în ultimele 48 de ore asupra coastei sud-vestice a Bermudiilor, distrugînd 800 de case și lăsînd fără locuințe mai mult de 100 000 persoane. Cel puțin șase persoane au murit iar alte 16 au dispărut în cursul inundațiilor provocate de ciclon.

PESTE 50 000 de muncitori din industria de cauciuc a S.U.A. se află în grevă de aproape o lună. Greviștii revendică reînnoirea contractului de muncă, al cărui termen a expirat, precum și majorarea salariilor. La Detroit, greviștii au instalat pichete în jurul uzinei companiei „Uniroyal”, iar la Des Moines (statul Iowa), muncitorii au blocat intrarea companiei „Firestone Tire and Rubber”.

PURTĂTORI de cuvînt ai guvernului Algeriei și Tunisiei au anunțat simbăț că litigiul de frontieră dintre cele două țări, vechi de cinci ani, a fost recent soluționat. Oficialitățile celor două țări au declarat că tratativele care s-au dus între cele două țări s-au încheiat cu succes prin stabilirea de comun acord a unei linii de demarcație într-o regiune a frontierei lor, în legătură cu care pînă acum nu se înțelegeau.

Cosmonautica și... agricultura

După cum scrie cosmonautul sovietic Pavel Popovici într-un articol publicat în revista „Aviația și cosmonautica” într-un viitor apropiat cosmonautica va putea acordă ajutor practică agriculturii. Savanții au stabilit că cu ajutorul sateliților artificiali și Pământului pot fi făcute aprecieri de ansamblu asupra culturilor agricole, pot fi depistate incendiile din păduri și se poate pot fi găsite izvoare subterane. Cosmonautul sovietic presupune că stațiile orbitale vor fi folosite în viitor pentru cercetarea solului în vederea descoperirii zăcămintelor minerale, pînă la prevederea cutremurelor și erupțiilor vulcanilor.

Efectuînd cu ajutorul sateliților observații și transmitînd fotografii ale terenurilor cultivate de la începutul înfloririi și pînă la sămîntări și pînă la recoltă și va fi posibil, prin prelucrarea datelor, să se facă pronosticuri aproape exacte asupra recoltei nu numai într-o singură țară, dar și pe tot globul.

DE LA baza spațială „Western Test Range” (California) urmează să fie lansat la 29 mai, cu ajutorul unei rachete americane, satelitul european „Esro-2” destinat examinării radiațiilor solare și cosmice. Construit de membrii Organizației europene pentru cercetări spațiale (Belgia, Danemarca, Franța, Republica Federală a Germaniei, Italia, Olanda, Elveția, Spania, Suedia și Marea Britanie) satelitul european este în greutate de aproximativ 74 kg și urmează să evolueze pe o orbită polară avînd apogeul de 1100 km și perigeul de 349 km.